

Sarina, die hem nog niet had opgemerkt, naderde; haar onderzoekend oog zocht hem, toen zij eensklaps een doordringenden gil uitte op het zien van den door Achmad gedooden tijger. Op dat oogenblik riep Achmad haar. Zij herkende zijn stem en in een oogwenk lagen zij in elkaars armen. Tranen biggelden haar langs de wangen; zij verlichtten het overkropt en beangst gemoed en het duurde langen tijd, vóór zij kon spreken.

Toen vertelde zij hem, hoe zij de mannen, met Pa-Achmad aan het hoofd, had zien uitgaan. Zij had hen willen volgen, doch haar vader had haar teruggehouden, omdat hij in de blikken van Pa-Achmad onheil, woede gelezen had. Zij had haren vader toen alles verteld, ook van hunne liefde. Maar alle hoop op de toekomst was haar benomen door zijne overreding. Achmad's vader zou nimmer zijne toestemming tot een huwelijk geven, had Saridin gezegd. En zonder diens toestemming bezat de zoon niets; geen bamboehuisje, geen plekje grond, geen stukje sawah, geen karbouw; ja, zelfs niet het geld, dat benoodigd was voor het slamatan 1), bij gelegenheid van de trouwplechtigheid. En nu ook het sappie, het eenige sappie van haren vader gedood was, zouden zij zich in schulden moeten steken, tenzij enkele kampongbewoners hen wilden helpen. Van de ontmoeting tusschen vader en zoon was zij geheel op de hoogte, en zij vroeg met zooveel deernis, of hij ook pijn had, dat hij het onnoodig oordeelde haar te vragen, of zij hem veroordeelde.

Hun toestand was in weerwil der zuivere liefde hopeloos. Wat moest er van hen beiden worden, en waarheen moest Achmad gaan? Dat wist noch hij, noch zij. Beiden zaten in diep gepeins verzonken. Donker als de zwarte nacht was hunne toekomst.

Eindelijk richtte Achmad zich op; zijn oog schitterde. Blijkbaar had hij een kloek besluit genomen.

„Sarina,” zoo sprak hij, „beloof mij eeuwige trouw. Ik ga van hier, ver, zeer ver. Zooals ge weet, heb ik lezen en schrijven geleerd. Op school leerde ik verhalen, waarin de dapperheid van het leger hoog geroemd werd. Ik wil soldaat worden. Ik wil zien, of ik door goed op te passen en door mij geheel aan mijne betrekking te wijden mij eene toekomst in het leger kan scheppen. Ik zal trachten mij zodoende van mijnen vader onafhankelijk te maken, en wanneer ik dan later terugkeer met geld en eene toekomst, dan kom ik u halen. Doch bovenal beloof mij, dat gij op mij zult wachten. Ik weet, dat het u, vooral in de gegeven omstandigheden, nu uw vader hulp behoeft, hard zal vallen, doch overdenk onzen toestand en gij zult zien, dat ik in onzen kampong onmachtig ben iets voor u te doen. Keer thans terug en kom tegen den avond weder aan den ingang van het bosch, waar ik u zal wachten. Breng mij daar van uwen vader een pas, dien ik noodig kan hebben, en vóór het afscheid zal ik u bij Allah zweren, dat ik u zal komen halen.”

---

1) Feest.